

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

06 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir

Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Tomița Mihail, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui

Deicun Taras XXXXX, născut la XXXXX, originar XXXXX și domiciliat XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.02.2018 – 08.07.2019;

Instanța de apel: 30.07.2019 – 22.10.2019;

Instanța de recurs: 27.02.2020 – 06.05.2020.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul (sediul Central) din 08 iulie 2019, Deicun Taras a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 85 alin. (1) și 87 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa stabilită a fost adăugată, în întregime, pedeapsa neexecutată conform sentinței Judecătoriei Cahul (sediul Cantemir) din 26 decembrie 2018, lui Deicun Taras fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost respinsă solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 1 695, 58 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat, în fapt, că Deicun Taras, în circumstanțe și perioadă de timp nestabilă de către organul de urmărire penală, în scopul utilizării personale a intrat în posesia drogurilor, pe care ulterior le-a păstrat până la data de 07 decembrie 2017, când în cadrul

percheziției corporale efectuate de către colaboratorii Inspectoratului de Poliție Cahul, la dânsul în buzunarul intern al scurtei a fost depistată și ridicată o seringă cu capacitatea de 2 ml, cu lichidul de culoare cafenie, care conform raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/3-R-1 din 02 ianuarie 2018, reprezintă metamfetamin (preparat artizanal din pseudoefedrină), în cantitate de 0,069 g, care conform Hotărârii Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, se atribuie la cantități mari.

Prima instanță a încadrat aceste acțiuni ale inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, conform indicilor calificativi: „*păstrarea drogurilor, săvârșită în proporții mari și fără scop de înstrăinare*”.

3. Avocatul Botnari Oleg în numele inculpatului și inculpatul au contestat sentința cu apel, solicitând casarea totală a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal.

3.1 În argumentarea apelului, au invocat că prima instanță a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului ca rezultat al aprecierii unilaterale a probelor din dosar, fără a fi înlăturate toate dubiile rezonabile.

4. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei și repartizării cheltuielilor judiciare, precum și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, prin care: inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (4) și 87 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepsei stabilite prin noua hotărâre cu pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Cahul (sediul Cantemir) din 26 decembrie 2018, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni și 20 de zile, cu executare în penitenciar de tip semiînchis; și să se încaseze din contul inculpatului cheltuielile judiciare în sumă de 1 695, 58 lei, iar în rest, menținerea sentinței.

4.1 În argumentarea apelului, cu referire la pedeapsa stabilită inculpatului, a invocat că prima instanță nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 61 și 75 alin. (1) Cod penal, și anume nu a luat în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și nu a efectuat o analiză completă a personalității inculpatului, pedeapsa respectivă nefiind capabilă de a restabili echitatea socială și de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea vinovatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În continuare, cu referire la cheltuielile judiciare, compuse din suma de 1 695, 58 lei, plătită pentru întocmirea raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/3-R-1 din 02 ianuarie 2018 și rechizite de birou, a susținut că art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală prevede că instanța poate obliga inculpatul să le recupereze.

A declarat că în acord cu prevederile art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, efectuarea expertizei a fost obligatorie, deoarece adevărul în cauză nu putea fi stabilit prin alte probe.

Totodată, a afirmat că obligația recuperării de către inculpat a cheltuielilor judiciare decurge din fapta infracțională a acestuia, fiindcă fără săvârșirea infracțiunii, astfel de cheltuieli nu ar fi fost efectuate.

A menționat că deși în conformitate cu art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța poate elibera inculpatul de plata cheltuielilor judiciare doar dacă plata acestora poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui, prima instanță nu a stabilit incidența acestui temei.

5. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 octombrie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de apărare.

A fost admis apelul declarat de procuror și casată sentința Judecătoriei Cahul (sediul Central) din 08 iulie 2019 în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care:

Lui Deicun Taras, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 (opt) luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 84 alin. (4) și 87 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepsei stabilite prin prezenta decizie cu pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Cahul (sediul Cantemir) din 26 decembrie 2018, lui Deicun Taras i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 8 (opt) luni și 20 (douăzeci) de zile, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

5.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că pronunțând sentința, prima instanță corect a constatat faptele și circumstanțele cauzei, ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal.

Instanța de apel a relevat că deși inculpatul nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia este dovedită incontestabil prin ansamblul de probe cercetate în cadrul ședinței de judecată.

În continuare, în ceea ce privește individualizarea pedepsei stabilite, ținând cont de prevederile art. 61 și 75 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a evidențiat că anume pedeapsa sub formă de închisoare cu executare ar duce la corectarea inculpatului, astfel încât este corect și echitabil ca acestuia, recunoscut vinovat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, să i se aplice pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, pedeapsa stabilită fiind de natură să restabilească echilibrul

social perturbat prin comiterea infracțiunii și să asigure, totodată, realizarea scopurilor legii penale.

Totodată, instanța de apel a notat că prima instanță în mod eronat a aplicat prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal, în speță fiind necesară aplicarea prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, or, inculpatul a săvârșit infracțiunea ce i se impută în prezenta cauză înainte de pronunțarea sentinței Judecătoreiei Cahul (sediul Cantemir) din 26 decembrie 2018, prin care i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 120 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității, pedeapsă pe care inculpatul nu a executat-o.

În continuare, în ceea ce vizează cheltuielile judiciare, suportate pentru întocmirea raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/3-R-1 din 02 ianuarie 2018, instanța de apel a arătat că în conformitate cu art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, în vigoare la data suportării acestor cheltuieli, plata expertizelor judiciare inclusiv în cazul prevăzut de art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

În context, instanța de apel, luând în considerare efectul prevederilor art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, a mai punctat că situația materială a inculpatului nu este relevantă la caz.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, prin prisma prevederilor art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, în redacția Legii la momentul înfăptuirii expertizelor în speță, cheltuielile respective nu urmează a fi suportate de inculpat.

Totodată, cu referire la cheltuielile judiciare, pretins suportate pentru rechizite de birou, instanța de apel a indicat că acestea nu reprezintă cheltuieli judiciare în sensul art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală.

6. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar de către **procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, acesta invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicitând casarea deciziei în partea repartizării cheltuielilor judiciare și dispunerea rejudecării cauzei în această parte de către instanța de apel, în cazul în care instanța de recurs nu poate corecta eroarea judiciară.**

6.1 În argumentarea recursului, procurorul a reiterat că obligația recuperării de către inculpat a cheltuielilor judiciare decurge din fapta infracțională a acestuia, fiindcă fără săvârșirea infracțiunii, astfel de cheltuieli nu ar fi fost efectuate, iar orice prejudiciu cauzat statului urmează a fi reparat de către cel culpabil.

A reliefat că prin modificările operate la art. 143 Cod de procedură penală, în vigoare din 09 februarie 2018, a fost exclus alin. (2), ceea ce condiționează schimbarea atitudinii față de chestiunea repartizării cheltuielilor judiciare.

A afirmat că la soluționarea acestei chestiuni, instanțele de fond eronat nu s-au axat pe prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, care aduc în prim plan obligația recuperării anume de către inculpat a cheltuielilor

judiciare, luând în considerare și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și Curții Supreme de Justiție.

De asemenea, consideră că instanța de apel greșit a menținut sentința primei instanțe în partea repartizării cheltuielilor judiciare, or cu toate că prima instanță a respins solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, aceasta nu a dispus trecerea cheltuielilor în contul statului, ceea ce contravine prevederilor art. 397 pct. 5) și 416 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și argumentele prezentate, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestuia, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza materialelor din dosar.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, un complet format din 3 judecători, prin decizie motivată, va decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Iar, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi de drept procesual sau formal și de drept material sau substanțial. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

În ceea ce privește temeiul conținut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume eroarea de drept când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, susținută de procuror, Colegiul penal relevă că argumentele recurentului nu și-au găsit confirmare.

În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Relevant în acest context este că hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal consideră că în acord cu cele stipulate de legea procesuală penală, în cauza deferită judecării instanța de apel a exercitat în deplină măsură

aceste atribuții legale reglementate de legislator, corect interpretând și aplicând prevederile art. 227-229 Cod de procedură penală și indicând motivele corespunzătoare.

Or, conform art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor de efectuare a expertizei este un drept discreționar al instanței. Norma juridică respectivă urmează a fi interpretată ținând cont de modificările operate prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 09 februarie 2018, prin care a fost exclus alin. (2) al art. 143 Cod de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) al normei respective se face din contul bugetului de stat.

Prin urmare, voința legiuitorului a fost îndreptată spre analizarea și soluționarea în fiecare caz concret a chestiunii privind compensarea cheltuielilor judiciare.

Aici, este de menționat că raportul de expertiză nr. 34/12/3-R-1 din 02 ianuarie 2018, pentru care au fost suportate cheltuieli judiciare în sumă de 1 695, 58 lei, a fost întocmit înainte de intrarea în vigoare a modificărilor operate de legiuitor la prevederile art. 143 Cod de procedură penală.

Iar, instanța de apel, contrar celor invocate de recurent, a indicat cu suficientă claritate că aceste cheltuieli nu sunt cheltuieli suplimentare suportate de către organul de urmărire penală în legătură cu efectuarea urmăririi penale, ci cheltuieli care derivă din obligația statului de a acumula probele ce dovedesc vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Pe de altă parte, cu referire la cheltuielile judiciare, pretins suportate pentru rechizite de birou, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a indicat că acestea nu reprezintă cheltuieli judiciare în sensul art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal relevă că instanța de apel în mod întemeiat a menținut sentința primei instanțe în partea repartizării cheltuielilor judiciare, chiar dacă prima instanță, respingând solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, nu a dispus în mod expres trecerea cheltuielilor în contul statului.

Or, respingerea solicitării procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare constituie în sine o dispoziție referitoare la repartizarea cheltuielilor judiciare în sensul art. 397 pct. 5) Cod de procedură penală, de vreme ce cheltuielile respective deja au fost suportate de către stat.

Din considerentele expuse *supra*, Colegiul penal conchide că eroarea invocată în recurs nu și-a găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel că recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Tomița Mihail, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui Deicun Taras XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 iunie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor